

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 29 października 2013 r.

Druk nr 480

**KOMISJA
USTAWODAWCZA**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 85a ust. 3 pkt 1 Regulaminu Senatu Komisja Ustawodawcza wnosi o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy

o zmianie ustawy o rencie socjalnej.

Do reprezentowania Komisji w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniona jest senator Grażyna Sztark.

W załączeniu przekazuję projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Piotr Zientarski

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o rencie socjalnej

Art. 1. W ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 982) w art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Prawo do renty socjalnej przysługuje:

- 1) osobom posiadającym obywatelstwo polskie zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) cudzoziemcom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którzy uzyskali zezwolenie na osiedlenie się, zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 53 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573, z późn. zm.¹⁾), lub status uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej albo ochronę uzupełniającą,
- 3) obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członkom ich rodzin w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043, z późn. zm.²⁾), posiadającym prawo pobytu lub prawo stałego pobytu i zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jeżeli umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 589 i 769 oraz z 2013 r. poz. 628.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 120, poz. 818, z 2008 r. Nr 216, poz. 1367, z 2010 r. Nr 81, poz. 531 oraz z 2011 r. Nr 92, poz. 532.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej ustawy

Projektowana ustawa o zmianie ustawy o rencie socjalnej ma na celu dostosowanie systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 czerwca 2013 r. (sygn. akt P 11/12), stwierdzającego niezgodność art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 982) z Konstytucją.

Sentencja powołanego rozstrzygnięcia została opublikowana w Dz. U. poz. 804 (data publikacji: 11 lipca 2013 r.).

2. Przedmiot i istota wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego

Trybunał orzekł, że art. 2 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej narusza postanowienia ustawy zasadniczej w zakresie, w jakim uzależnia przyznanie i realizację prawa do renty socjalnej od wymogu przebywania na terytorium RP.

W myśl zakwestionowanego art. 2 pkt 1, prawo do renty socjalnej przysługuje osobom posiadającym obywatelstwo polskie zamieszkującym i przebywającym na terytorium RP.

Sformułowany w przytoczonym wyżej przepisie wymóg zamieszkiwania nawiązuje do instytucji z art. 25 Kodeksu cywilnego, tzn. miejsca zamieszkania, łączącego zarówno element faktyczny w postaci przebywania w określonej miejscowości (tzw. *corpus*), jak i element woli (*animus*), czyli zamiar przebywania w danym miejscu, oceniany na podstawie obiektywnych, możliwych do stwierdzenia okoliczności. Druga zaś z przesłanek, a mianowicie „przebywanie” polega na „faktycznym pozostawaniu w oznaczonym miejscu, pod oznaczonym adresem lub w oznaczonej miejscowości”. Przebywanie w tym ostatnim znaczeniu – jak wskazał Trybunał – nie może być utożsamiane z warunkiem przebywania wynikającym z art. 25 Kodeksu cywilnego, ponieważ na gruncie tego ostatniego przepisu przebywanie jest stanem faktycznym i trwałym, ale niekoniecznie ciągłym. „Cecha trwałości związana jest z zamiarem stałego pobytu, tj. nie tymczasowego, nie okazyjnego. Decydujące znaczenie ma ustalenie, by przebywanie w danym miejscu nosiło cechy założenia tam ośrodka, centrum osobistych i majątkowych interesów danej osoby”.

Trybunał Konstytucyjny ocenił zaskarżony przepis pod kątem spełnienia standardów płynących z:

- 1) art. 2 Konstytucji (zasada sprawiedliwości społecznej);
- 2) art. 32 ust. 1 Konstytucji (zasada równości);
- 3) art. 67 ust. 1 Konstytucji (prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego).

Trybunał przypomniał, że „realizacja prawa do zabezpieczenia społecznego następuje przez ubezpieczenie społeczne i pomoc społeczną. Natomiast określenie form zabezpieczenia społecznego Konstytucja pozostawia ustawodawcy zwykłemu (...). Regulacja konstytucyjna akcentuje szeroką swobodę działania pozostawioną parlamentowi w zakresie urzeczywistniania prawa do zabezpieczenia społecznego. Do ustawodawcy należy wybór rozwiązań, które uważa za optymalne z punktu widzenia potrzeb obywateli oraz wymogów rozwoju gospodarczego kraju. Swoboda wyboru nie jest jednak nieograniczona”. W szczególności pewne granice wyznaczają tu zasady sprawiedliwości społecznej oraz równości. W związku z tym wypada zaakcentować, że definicja zasady równości nie ogranicza się do stwierdzenia, że wszystkie podmioty prawa, charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną), powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania. Z kolei aby odpowiedzieć na pytanie, czy kryterium obrane w konkretnym wypadku może stanowić podstawę różnicowania podmiotów prawa, należy rozstrzygnąć, po pierwsze, czy kryterium to pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji; po drugie – czy waga interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania; wreszcie po trzecie – czy kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami, względnie normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Co więcej: „różnicowanie sytuacji prawnej podmiotów podobnych ma większe szanse uznania za zgodne z [K]onstytucją, jeżeli pozostaje w zgodzie z zasadami sprawiedliwości społecznej lub służy urzeczywistnianiu tych zasad. Zostaje ono z kolei uznane za niekonstytucyjną dyskryminację (uprzywilejowanie), jeżeli nie znajduje podtrzymania w zasadzie sprawiedliwości społecznej. W tym sensie zasady równości wobec prawa i sprawiedliwości społecznej w znacznym stopniu nakładają się na siebie”.

Zdaniem Trybunału, renta socjalna, przyznawana na podstawie ustawy o rencie socjalnej, jest objęta ochroną przewidzianą w art. 67 ust. 1 Konstytucji, mimo że nie można jej uznać ani za świadczenie z pomocy społecznej, ani za typowe świadczenie z ubezpieczenia społecznego. Rozstrzygające znaczenie w tym zakresie ma fakt, że przesłanką nabycia prawa do renty socjalnej jest całkowita niezdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu (art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej), czyli okoliczność, którą można uznać za funkcjonalny odpowiednik „niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo”. Ustalenie adekwatności wymienionego wcześniej wzorca pociąga za sobą kolejną konstatację. Otóż, wymóg przebywania na terytorium RP, jako dodatkowy warunek, od którego spełnienia art. 2 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej uzależnia nabycie i zachowanie prawa do renty socjalnej (obok przesłanek posiadania obywatelstwa polskiego i zamieszkiwania na terytorium RP), stanowi ingerencję ustawodawcy w prawo do zabezpieczenia społecznego.

Powstaje jednak pytanie: czy przedmiotowe ograniczenie może zostać usprawiedliwione tym, że prawo do renty socjalnej jest normatywnym odzwierciedleniem zasady solidarności społecznej, a ponadto tym, że przy wymiarze tej renty nie stosuje się zasady ekwiwalentności, immanentnej świadczeniom z ubezpieczenia społecznego? W opinii Trybunału, przedstawione argumenty nie są wystarczające. Warunek zamieszkiwania i zarazem ciągłego przebywania na terytorium RP, jest zapewne przejawem wymaganego przez ustawodawcę stopnia integracji uprawnionych ze społeczeństwem polskim. Tyle że wspomniana powyżej zasada solidarności społecznej nie wymaga aż tak daleko posuniętego rygoryzmu. Wystarczającą przesłanką wydaje się być już sam wymóg zamieszkiwania na terytorium RP, zwłaszcza gdy się zważy, że z istoty miejsca zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej wynika niezbycie przebywanie w miejscowości położonej na jej terytorium z zamiarem uczynienia tejże miejscowości centrum swoich życiowych interesów. Skądinąd warunek zamieszkiwania na terytorium RP realizuje również cel, którym jest umożliwienie organom rentowym dokonania weryfikacji w zakresie podstawowej przesłanki decydującej o prawie do renty socjalnej, tzn. całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu.

„[A]nachronizm przesłanki przebywania na terytorium RP jako warunku zachowania prawa do renty socjalnej jest tym jaskrawszy, że jego spełnienie uniemożliwia osobom pobierającym to świadczenie korzystanie z gwarantowanego prawem unijnym przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii Europejskiej. (...) Nawet zatem uznając margines swobody ustawodawcy w kształtowaniu przesłanek nabycia i zachowania prawa do renty socjalnej jako

jednej z form prawa do zabezpieczenia społecznego, o którym mowa w art. 67 ust. 1 Konstytucji, należy stwierdzić, że warunek przebywania na terytorium RP przez cały okres pobierania renty socjalnej jest całkowicie nieracjonalny, godzący w cel, ze względu na który prawo to zostało przyznane, i absolutnie oderwany od istoty prawa do renty socjalnej.”

Podobna konkluzja nasuwa się w kontekście zasad wywodzonych z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji. Badana przesłanka przebywania na terytorium RP musi być rozpatrywana jako kryterium różnicujące, zastosowane w obrębie kategorii, którą to tworzą obywatele polscy niezdolni do pracy, a tym samym uprawnieni do świadczeń rentowych. O ile jednak osoba pobierająca rentę z FUS w razie przebywania za granicą, z uwagi np. na podjęcie studiów, nie traci prawa do świadczenia ani nie zawiesza się jej wypłaty tego świadczenia, o tyle osoba, która pobiera rentę socjalną, traci prawo do renty socjalnej i jest obowiązana do zwrotu renty za okres przebywania za granicą, chociażby właśnie w związku z pobieraniem tam nauki (tak też było w stanie faktycznym, który stanowił tło dla wypowiedzi Trybunału). Trudno przy tym usprawiedliwić to nierówne traktowanie, skoro zasadniczym celem renty socjalnej jest objęcie ochroną z tytułu ryzyka socjalnego, jakim jest niezdolność do pracy osób, które nie zdążyły jeszcze wejść na rynek pracy i w konsekwencji nie mogły wypracować składek na ubezpieczenie społeczne.

Zdaniem Trybunału, przesłanka przebywania na terytorium RP nie jest konieczna w demokratycznym państwie prawnym, które – jak już nadmieniono – może wystarczająco skutecznie kontrolować spełnianie przez osobę uprawnioną do renty socjalnej warunków jej zachowania za sprawą wymogu „zamieszkiwania” w Rzeczypospolitej Polskiej. „Waga zapewnienia efektywnej kontroli przez organy rentowe spełniania przez osobę uprawnioną warunków do nabycia prawa do renty nie pozostaje w żadnym racjonalnym stosunku do wagi naruszanego w ten sposób interesu tych osób, które wskutek przebywania poza terytorium RP, a w rezultacie – utraty prawa do renty socjalnej, tracą nie tylko środki niezbędne do dobrego życia, ale także w obawie przed utratą prawa do renty socjalnej nie mogą w pełni korzystać z praw fundamentalnych, gwarantowanych im prawem Unii Europejskiej”. Trzeba mieć ponadto na uwadze to, że „[s]prawiedliwość społeczna zakładająca równe uczestnictwo jednostek w życiu społecznym, w tym w dostępie do dóbr, może być realizowana, gdy usunięte zostaną przeszkody uniemożliwiające lub utrudniające równy dostęp do dóbr, jakimi są po pierwsze – brak uznania jednostek lub grup, manifestujący się w utrwalonych stereotypach i praktykach dyskryminacyjnych, jak na przykład dyskryminacja osób niepełnosprawnych,

po drugie – brak odpowiednich środków uniemożliwiający jednostce lub grupie równe uczestnictwo w życiu społecznym. (...) przeszkody te niekiedy kumulują się, co sprawia, że pozbawienie osoby niepełnosprawnej prawa do renty, czyli pozbawienie jej dostępu do dobra jednego rodzaju (świadczenia), ogranicza jej możliwości dostępu do dóbr innego rodzaju (wykształcenie), a w rezultacie skutkuje brakiem społecznego czy instytucjonalnego uznania godności tej osoby. Warunek przebywania na terytorium RP jako przesłanka nabycia prawa do renty socjalnej jest ewidentnie sprzeczny z wymaganiami sprawiedliwości wyrównawczej, bo wyklucza osoby uprawnione do renty socjalnej z procesu sprawiedliwej dystrybucji świadczeń socjalnych z budżetu państwa wyłącznie na podstawie niemerytorycznego, arbitralnego i współcześnie anachronicznego kryterium. Pozbawienie prawa do renty socjalnej tylko z tego powodu, że osoba uprawniona do renty przebywa poza terytorium RP, uderza bezpośrednio w godność tej osoby i pozbawia ją środków niezbędnych do godziwego i dobrego życia, w tym podjęcia i ukończenia studiów zagranicznych.”

3. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Mając na względzie motywy rozstrzygnięcia przedstawione przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 7 marca 2013 r., proponuje się nadanie nowego brzmienia zakwestionowanemu art. 2 pkt 1, jak również art. 2 pkt 2 i 3 ustawy o rencie socjalnej.

Jeżeli chodzi o wyeliminowanie przesłanki przebywania na terytorium RP z art. 2 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej, to czyni to w pełni zadość wskazanemu wyrokowi. Tym samym w odniesieniu do obywateli polskich przepis ten będzie statuował jedynie wymóg posiadania w Polsce miejsca zamieszkania (w rozumieniu art. 25 Kodeksu cywilnego).

Podobna zmiana ma objąć także podmioty, o których mowa w art. 2 pkt 2 i 3 ustawy o rencie socjalnej. Są to odpowiednio: cudzoziemcy, którzy uzyskali stosowne zezwolenie uprawniające ich do zamieszkania i przebywania na terytorium RP bądź korzystają z tzw. ochrony uzupełniającej (pkt 2), oraz obywatele państw członkowskich UE tudzież państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, a ponadto członkowie ich rodzin, jeżeli posiadają prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium RP. Za zasadnością dokonania nowelizacji i w tym zakresie przemawiają następujące racje.

Na gruncie art. 2 pkt 2 i 3 nabycie oraz zachowanie prawa do renty socjalnej również uzależnione jest od kumulatywnego spełnienia przesłanek zamieszkiwania oraz przebywania

na terytorium RP. Nie da się ukryć, że w przypadku cudzoziemców w rachubę nie wchodzi podstawowa więź prawna w postaci obywatelstwa, która niejako *ex definitione* łączy jednostkę z państwem polskim. Na istotne znaczenie przesłanki obywatelstwa wskazuje zresztą sam art. 67 ust. 1 Konstytucji, jako że przepis ten nie posługuje się sformułowaniem „każdy ma prawo” (jak np. art. 68 ust. 1 Konstytucji poręczający prawo do ochrony zdrowia), ale wyraźnie stanowi, że „obywatel ma prawo”. Niemniej z punktu widzenia zasad solidarności społecznej oraz sprawiedliwości wyrównawczej (art. 2 Konstytucji), tj. wartości fundamentalnych dla renty socjalnej, nie może być żadnych wątpliwości, że przedmiotowa instytucja może, czy wręcz powinna znajdować zastosowanie także w odniesieniu do cudzoziemców, którzy wykazują dostatecznie silne związki z Rzeczpospolitą Polską.

Czy wobec tego dla oceny stopnia integracji ze społeczeństwem polskim osób będących obywatelami innych państw wystarczające jest pozostawienie wyłącznie warunku posiadania miejsca zamieszkania na terytorium RP?

Prima facie mogłoby się wydawać, że w stosunku do cudzoziemców uzasadniony byłby większy rygoryzm. Co się tyczy przy tym obywateli państw członkowskich UE, o których mowa w art. 2 pkt 3 ustawy o rencie socjalnej, to utrzymaniu względem nich przesłanki przebywania, a więc rzeczywistego, ciągłego pobytu na terytorium RP nie sprzeciwiałoby się nawet wspomniane w wywodzie Trybunału prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich UE. Swoboda przemieszczania się nie ma bowiem charakteru bezwzględnego, co potwierdza art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zastrzegając, iż podlega ona ograniczeniom i warunkom ustanowionym „w Traktatach i środkach przyjętych w celu ich wykonania”, czyli w aktach prawa pochodnego. Do takich zaś aktów należy na pewno rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, które w art. 70 ust. 3 przewiduje, że do „specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych” (według załącznika X – tego typu świadczeniem jest właśnie renta socjalna) nie stosuje się zasady eksportu świadczeń, przez co wprowadza odstępstwo od gwarancji wyrażonej w powołanym wyżej art. 21 ust. 1 Traktatu. Potwierdza to skądinąd art. 70 ust. 4 analizowanego rozporządzenia, według którego owe specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne, udzielane są w Państwie Członkowskim, w którym zainteresowani mają miejsce zamieszkania, zgodnie z jego ustawodawstwem (zob. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 20 września 2011 r., sygn. akt I UK 59/11). Aczkolwiek swoboda przemieszczania się nie jest jedyną zasadą prawa unijnego, o której polski ustawodawca winien pamiętać. Kolejną ważną gwarancją jest wyrażony w art. 18 Traktatu zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na przynależność państwową. Z tej perspektywy pozostawienie w dotychczasowym kształcie wymogów z art. 2 pkt 3 ustawy o rencie socjalnej – niezależnie od tego, że nawet w świetle przepisów europejskich renta socjalna jest świadczeniem „specjalnym” – mogłoby już zostać uznane za sprzeczne z prawem unijnym.

Nieco inaczej ma się rzecz z postanowieniem zawartym w art. 2 pkt 2 ustawy o rencie socjalnej (gwarancje płynące z prawa europejskiego nie znajdują tutaj zastosowania). Jednak w razie zmiany art. 2 pkt 3 trudno byłoby uzasadnić, zwłaszcza w konfrontacji z wzorcem konstytucyjnym z art. 32 ust. 1 (zasada równości), pozostawienie bardziej rygorystycznych przesłanek w stosunku do cudzoziemców, którzy nie legitymują się obywatelstwem UE. W szczególności brak jest w tym wypadku cechy, którą można by uznać za relewantną, i jednocześnie nie sposób usprawiedliwić ewentualnego zróżnicowania z uwagi na cel oraz istotę renty socjalnej. Poza tym zachodzą poważne wątpliwości co do tego, czy przesłanka przebywania na terytorium RP w ogóle jest celowa. Z tych samych bowiem przyczyn, na które wskazał Trybunał Konstytucyjny, również odnośnie do cudzoziemców wystarczający wydaje się być warunek zamieszkiwania na terytorium RP (problem kontroli pozostałych przesłanek, od których zależy prawo do renty socjalnej). Co więcej: w dobie dużej mobilności ludności, a nade wszystko po przystąpieniu Polski do strefy Schengen, efektywna kontrola spełnienia tego wymogu stała się praktycznie nierealna. To także pokazuje anachroniczność przesłanki przebywania na terytorium RP.

Dlatego też ostatecznie projektodawca doszedł do wniosku, że realizacja orzeczenia wydanego w sprawie P 11/12 nie powinna ograniczać się do nadania nowego brzmienia art. 2 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej. Wymóg „przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” winien zostać usunięty także z pozostałych dwóch punktów wymienionego artykułu.

4. Skutki projektowanej ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej uwzględnia stanowisko Trybunału zaprezentowane w wyroku z dnia 25 czerwca 2013 r. Podstawowym jego skutkiem będzie zatem nadanie art. 2 ustawy o rencie socjalnej brzmienia zgodnego z wzorcami konstytucyjnymi, a ponadto również odpowiadającego standardom wynikającym z norm prawa europejskiego.

Ustawa, realizując zasady solidarności społecznej oraz sprawiedliwości wyrównawczej, może przyczynić się do wzmocnienia pozytywnego obrazu państwa z racji wywiązywania się przez nie z obowiązku wyrażonego w art. 2 Konstytucji.

Wejście w życie proponowanych zmian może spowodować wzrost wydatków z budżetu państwa w części 73. „Zakład Ubezpieczeń Społecznych”. Dokładne oszacowanie skutków finansowych ustawy nie jest możliwe wobec braku danych dotyczących liczby osób, które spełniają przesłanki nabycia prawa do renty socjalnej, z wyjątkiem przesłanki przebywania na terytorium RP i którym z tego właśnie względu świadczenia nie były jak dotąd wypłacane lub zostały cofnięte w związku z wyjazdem za granicę. Odnosi się to w równej mierze do obywateli polskich, jak i cudzoziemców, w tym obywateli UE, zamieszkałych w Polsce. Stosownie do planu wydatków na rok 2013, wypłaty z tytułu renty socjalnej mają się zamknąć w kwocie 2 305 557 000 zł.

Projektowane rozwiązania nie wpłyną natomiast na budżety pozostałych jednostek sektora finansów publicznych, a więc m.in. jednostek samorządu terytorialnego.

5. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Proponowana nowelizacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.